

ΜΑΡΩ ΒΑΜΒΟΥΝΑΚΗ

Αυτή η σκάλα
δεν κατεβαίνει

ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αυτή η σκάλα δεν κατεβαίνει**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μάρω Βαμβουνάκη
ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΕΙΚΟΝΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Έντουαρντ Χόπερ, *Stairway at 48 rue de Lille, Paris*, 1906, Whitney Museum of American Art, Νέα Υόρκη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Μάρω Βαμβουνάκη, 2009
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις ΔΟΜΟΣ, 1982
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2009, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-557-6

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΜΑΡΩ ΒΑΜΒΟΥΝΑΚΗ

**Αυτή η σκάλα
δεν κατεβαίνει**

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

- Ο Αρχάγγελος του καφενειού*, διηγήματα, 1η έκδοση, Εκδ. Πύρινος Κόσμος 1978, εξαντλήθηκε.
- Ο Κύκνος κι αυτός*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. Οδυσσεάς 1979, 10η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ, 1996.
- Το χρονικό μιας μοιχείας*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. Δόμος 1981, 23η έκδοση 1998.
- Αυτή η σκάλα δεν κατεβαίνει*, διηγήματα, 1η έκδοση, Εκδ. Δόμος 1982, 11η έκδοση 1998.
- Ντούλια*, Μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. Δόμος 1984, 11η έκδοση 1998.
- Χρόνια πολλά γλυκιά μου*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1985, 12η έκδοση 1999.
- Ο αντίπαλος εραστής*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1986, 22η έκδοση 2007.
- Η μοναξιά είναι από χρώμα*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1987, 27η έκδοση 2007.
- Ιστορίες με καλό τέλος*, διηγήματα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1988, 12η έκδοση 2000.
- Οι παλιές αγάπες πάνε στον Παράδεισο*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1990, 33η έκδοση 2009.
- Τα κλειστά μάτια*, αφήγημα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1990, 8η έκδοση 2001.
- Τανγκό μες στον καθρέφτη*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1992, 15η έκδοση 2001.
- Το δωμάτιο που ταξιδεύει*, παιδικό, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1992, 2η έκδοση 1996.
- Λουλούδι της κανέλλας*, ταξιδιωτικό, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1993, 5η έκδοση 1998.
- Θεατρικά 1*, θέατρο, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1994, 2η έκδοση 2007.
- Θεατρικά 2*, θέατρο, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1994, 2η έκδοση 2007.

- Με βελούδινα βήματα ο χρόνος*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1995, 6η έκδοση 1999.
- Το ραντεβού με τη Σιμόνη*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1996, 10η έκδοση 2003.
- Ο πιανίστας και ο θάνατος*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση (με το ψευδώνυμο Βίργκω Βολάνη), Εκδ. Δόμος 1993, 8η έκδοση 2000.
- Η κραταιά αγάπη*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1998, 11η έκδοση 2004.
- Τηλεφωνήματα και ενοχές*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1999, 6η έκδοση 1999.
- Το τραγούδι της μάσκας*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 2000, 6η έκδοση 2006.
- Ο Ντάνκαν γυρεύει τον Θεό*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 2001, 3η έκδοση 2001.
- ΕΡΩΤΑΣ: Το γελοίο και το δέος*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 2002, 5η έκδοση 2004.
- Όταν ο Θεός πεθαίνει* (μια συζήτηση με τον Αλέξανδρο Κατσιάρα), 1η έκδοση, Εκδ. Δόμος 2003, 4η έκδοση, Εκδ. Αρμός 2008.
- Όχι άλλη αναβολή, Μιχάλη*, βιογραφικό αφήγημα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 2004, 2η έκδοση 2004.
- Τα πράγματα που ζουν απ' τον χαμό*, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 2005, 3η έκδοση 2006.
- Αντήχηση απ' το παρελθόν*, μελέτημα, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 2007.

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Ο παλιάτσος και η Άνιμα*, ψυχολογία, 1η έκδοση, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2006, 54η χιλιάδα 2009.
- Το φάντασμα της αξόδεντης αγάπης*, ψυχολογία, 1η έκδοση, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2008, 65η χιλιάδα 2009.
- Χορός μεταμφιεσμένων*, ψυχολογία, 1η έκδοση, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2009, 30η χιλιάδα.
- Το χρονικό μιας μοιχείας*, τόμος με τρεις νουβέλες, 2η έκδοση, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2009.

Περιεχόμενα

Πρόλογος	11
Ο τοίχος	13
Οι σκευωρίες	27
Αυτή η σκάλα δεν κατεβαίνει	41
Ο ανεμοδείκτης	55
Πρωινός καφές	65
Η κίνηση της βαλίτσας	73
Το κεφαλόσκαλο	83
Πεταμένο κλειδί	93
Εγώ δεν είμαι εδώ	105
Ο δρόμος για το Μετόχι	115
Στην Ντάμπια	125

Πρόλογος

Ο Δημήτρης Πετρίδης ζούσε μόνος. Σ' ένα διαμέρισμα του τρίτου ορόφου, βγαίνοντας απ' το ασανσέρ δεξιά, στο βάθος του διαδρόμου.

Του άρεσε να ανοίγει το ραδιόφωνο όταν ξυπνούσε, κάπνιζε αρκετά και όταν διάβαζε εφημερίδα τραβούσε τις κουρτίνες κι άναβε το πορτατίφ, γιατί αγαπούσε τους χαμηλούς φωτισμούς.

Ζούσε μόνος και δούλευε στο κέντρο.

Σ' ένα γραφείο μεσαίου μεγέθους που έβλεπε στον γκρίζο φωταγωγό μιας προπολεμικής πολυκατοικίας.

Κάποια μέρα, κοντά στο μεσημέρι, χειμώνας, καθόταν στο γραφείο του κουρασμένος. Έκλεισε τον τελευταίο φάκελο με τα έγγραφα που έπρεπε να μελετήσει και τον ακούμπησε μαζί με τους άλλους δί-

πλα στο αριστερό του χέρι. Σκέπασε το σιλό με το καπάκι του, έβαλε το διαβήτη στη βελουδένια θήκη απέναντί του και πέρασε τα δάχτυλα ανάμεσα απ' τα μαλλιά του.

Πλάι του ήταν το τηλέφωνο.

Μαύρο, γυαλιστερό, βουβό από ώρα.

Το κοίταξε κάμποσο και σκέφτηκε να πάρει τον αριθμό του σπιτιού του, να ακούσει αν καλεί κανονικά, μια και δυο μέρες τώρα παρουσίαζε βλάβη. Από τον ΟΤΕ τού υποσχέθηκαν πως σίγουρα, σήμερα το πρωί, θα το τακτοποιούσαν.

Ο Δημήτρης Πετρίδης τέντωσε πίσω τη μουνδιασμένη του πλάτη, άπλωσε το χέρι του, σήκωσε το ακουστικό και σχημάτισε αργά τον αριθμό του σπιτιού του. Το τηλέφωνο άρχισε να καλεί κανονικά μέσα στο άδειο σπίτι.

Η βλάβη είχε αποκατασταθεί.

Στο τρίτο κουδούνισμα, όμως, κάποιος σήκωσε το ακουστικό και είπε: «Εμπρός...»

Ο Δημήτρης Πετρίδης έμεινε να κοιτά το κενό, χωρίς να μπορεί να μιλήσει, χωρίς να μπορεί να καταλάβει.

«Εμπρός...»

Αυτή η φωνή στο σπίτι του ήταν η δική του κι ο Δημήτρης Πετρίδης τρόμαξε και δεν μπορούσε να ξερει σε ποιο τηλέφωνο ήταν ο ίδιος.

Ο τοίχος

Η Ελένη εδώ και πολύ καιρό ήταν δυστυχισμένη. Ο άντρας της ήταν πια αλλιώτικος. Ερχόταν πιο αργά τα βράδια, μιλούσε με το ζόρι, έδειχνε να σκέφτεται άλλα κι άλλα, κι όταν τον ρωτούσε διάφορα, εκείνος συχνά σαν να μην την άκουγε.

Έπρεπε τότε η Ελένη να ξαναρωτήσει και μια και δυο φορές, ώσπου εκείνος να προσέξει και ν' απαντήσει στα βιαστικά για να τελειώνουν. Η Ελένη έκανε υπομονή.

Τις νύχτες, που αυτός νόμιζε πως η γυναίκα του κοιμάται γυρισμένη προς τον τοίχο, εκείνη τον άκουγε να βασανίζεται με τον ύπνο του. Να στριφογυρίζει, να τινάζεται και πότε πότε ν' αναστενάζει, σαν κάτι βαρύ και μαύρο να 'ρχεται και να καθίζει στο στήθος του.

Το πρώτο που τρόμαξε την Ελένη είναι πως ο

άντρας της έχει άλλη. Άναψε ολόκληρη μ' αυτή τη σκέψη, έφερε στα χείλη της και δάγκωσε την αναστροφή του χεριού της να μην ξεφωνίσει, και πήγε ύστερα και κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας, έπιασε το κεφάλι της και προσπάθησε να σκεφτεί λογικά.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις, τα γυναικεία περιοδικά, η μάνα της και οι πιο πολλές στη γειτονιά συμβουλεύουν να κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις. Το ν' αρέσει στον άντρα σου μια άλλη, λένε, είναι μια υπόθεση πολύ συνηθισμένη που αργά ή γρήγορα θα σου συμβεί και πρέπει να έχεις προετοιμαστεί να το αντιμετωπίσεις ψύχραιμα κι έξυπνα.

Μέρες πάλεψε μέσα της τι να κάνει.

Ο μισός εαυτός της της έλεγε να πέσει πάνω του, να ουρλιάξει, να χώσει τα νύχια της στο πρόσωπό του, να κόψει τις φλέβες της κάτω από τα μάτια του, να τον φτύσει, να τον διώξει, να φύγει αυτή, να τον εγκαταλείψει και ποτέ μα ποτέ πια να μην του πει ούτε καλημέρα.

Ο άλλος μισός εαυτός της της έλεγε να κάτσει ήσυχη, να προσποιηθεί πως τίποτα δεν υποψιάζεται, να δείχνει συγκινητικά αθώα κι ανήξερη έτσι που να τον γεμίσει τύψεις, να τον σκοτώσει από τύψεις, να τον διαλύσει και να τον έχει πάλι δικό της σιωπηλά μετανωμένο.

Σ' αυτή τη δεύτερη τακτική όλο κι έκλινε η Ελένη,

κι ας καταλάβαινε την πρώτη πιο τίμια και πιο ταιριασθή σ' όσα ένιωθε να την πνίγουν.

Όμως, αν έκανε έτσι όπως ένιωθε, κινδύνευε να τον διευκολύνει. Να της πει πως «ναι, αγαπάει άλλη», «ναι, θέλει κι αυτός να χωρίσουν», και τότε κι εκείνη έπρεπε εκτεθειμένη στην περηφάνια της να τα δεχτεί όλα, να βάλει τέλος και να παραιτηθεί από κάθε μάχη.

Κι έτσι, θες γιατί τον αγαπούσε, θες γιατί φοβόταν να μείνει μόνη, αποφάσισε να κάνει πως τίποτα δεν καταλαβαίνει και πως τίποτα δεν τρέχει.

Να κάνει υπομονή και να περιμένει να περάσει η κρίση.

Όμως ο άντρας της όλο και χειροτέρευε.

Αδυνατίζε περισσότερο, αργούσε περισσότερο, την άκουγε λιγότερο, μιλούσε λιγότερο.

Εκείνη έσφιγγε τα δόντια κι έκανε πως τίποτα δεν καταλαβαίνει. Μαγείρευε τα φαγητά που του άρεσαν, δεν τον ρωτούσε γιατί άργησε, δεν απαντούσε όταν αυτός όλο και πιο συχνά νευριάζε, κι όλο χαμογελούσε και φερόταν πρόσχαρα σαν τίποτα να μην καταλαβαίνει.

Όλα αυτά τη γέμιζαν πόνο ανάκατα με μια παράξενη ηδονή. Με την ικανοποίηση του φρουρού που, κοκαλωμένος από το κρύο, προστατεύει τα πολύτιμα σύνορα από τους κινδύνους μιας ύπουλης νύχτας.

Κι όσο εκείνη φερόταν έτσι, ο άντρας της τόσο χειροτέρευε. Νευρίαζε, έψαχνε για καβγά, μιλούσε προσβλητικά. Κι άλλοτε πάλι μπαινόβγαινε στο σπίτι βουβός ή καθόταν σε μια γωνιά με τις ώρες κι έδειχνε βαθιά δυστυχιμένος. Το πιο δύσκολο ήταν αυτό κι η Ελένη ένιωθε κι εκείνη απελπισμένη, κι έπρεπε να κάνει πως δεν το προσέχει, να πηγαινοέρχεται αμέριμνη, να σιγοτραγουδά και να χαμογελάει.

Κάποτε άρχισε να μένει όλο και περισσότερο αξύριστος, να ξεχνά ν' αλλάξει πουκάμισο, να φεύγει και να γυρίζει αχτένιστος, κι η Ελένη σκεφτόταν πως δεν μπορεί να συναντά γυναίκα σ' αυτά τα χάλια και πως σίγουρα τώρα δεν τα πηγαίνει καλά μαζί της γι' αυτό υποφέρει έτσι, και πως η άλλη, αγανακτισμένη που εκείνος δεν αφήνει επιτέλους την Ελένη, τον εγκατέλειψε είτε γιατί αληθινά βαρέθηκε να τον περιμένει ή για να τον εκβιάσει και να τελειώνει με το γάμο του μια ώρα αρχύτερα.

Ήταν ο πιο δύσκολος καιρός, το καταλάβαινε.

Όσο ποτέ, τώρα, έπρεπε να σφίγγει τα δόντια και μαζί με τα δόντια να σφίγγει όσα ήταν κερδισμένα κοντά του, μέσα σ' αυτό το σπίτι τους, μέσα σ' αυτά τα χρόνια που τον αγάπησε και τον παντρεύτηκε, και που δίχως αυτά δεν ήξερε κι αυτή πού θα μπορούσε να στήσει τον εαυτό της.

Όμως μια νύχτα, θα ήταν η ώρα δύο περασμένες, έτσι που γυρισμένη προς τον τοίχο έκανε πως κοιμάται κι αφουγκραζόταν την ακανόνιστη ανάσα του, εκείνος ανασηκώθηκε, ακούμπησε στον αγκώνα του και της ψιθύρισε.

«Ελένη».

Πάλι έκανε πως κοιμόταν, γιατί δεν μπορεί κανείς να κοιμάται και να ξυπνά απότομα στον πρώτο ψίθυρο, και πάλι αυτός ψιθύρισε.

«Ελένη».

Κράτησε την αναπνοή της, το στομάχι της μάζεψε σαν γατί που αμύνεται και κουνήθηκε λίγο.

«Ελένη, θέλω να σου μιλήσω».

Όλη η αγωνία της λοιπόν σταματάει εδώ και πάει χαμένη. Μέχρι εδώ κατάφερε να προστατέψει τα σύνορά της. Τον άκουγε τον εχθρό με ουρλιαχτό τσακαλιού, που θρηνεί και απειλεί μαζί, να πλησιάζει μέσα στη νύχτα.

Είπε να τον αρπάξει, να τον αγκαλιάσει με τη βία, να του κλείσει το στόμα με τα χέρια της, με το στόμα της, με το σώμα της.

Να μην τον αφήσει να μιλήσει.

Η προσβολή που δε βγαίνει στο φως ξεπερνιέται πιο εύκολα κι είναι καλοσυνάτο το ψέμα που μας προστατεύει από τα νύχια μιας αλήθειας βάνουσης. Είπε να τον αρπάξει, να του κλείσει το στόμα μ' όλα

τα όπλα της. Φιλώντας τον να μην τον αφήσει να την κατασπαράξει.

Όμως ήταν αργά.

Εκείνος δε σταματούσε πια με τίποτα.

Η ζωή της Ελένης δε σταματούσε πια με τίποτα.

«Ελένη, θέλω να σου μιλήσω αλλά χωρίς να σε πονέσω. Όμως δεν μπορώ και να σου κρύβομαι. Μ' ακούς;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της όπως τα παιδιά που γνέφουν «να» κι εκείνος μες στο σκοτάδι δεν το είδε, όμως το ένιωσε.

«Δε θέλω να τα πάρεις προσωπικά αυτά που θα σου πω. Δε θέλω να φανταστείς πως δε σ' αγαπάω. Εγώ σ' αγαπάω πάντα. Εγώ καταλαβαίνω πόσο αξίζεις. Πόσο είσαι καλή, γλυκιά, πιστή. Μη νομίζεις πως δεν τα καταλαβαίνω και δεν τα υπολογίζω αυτά, Ελένη. Να 'ξερες άσχημα που νιώθω. Να 'ξερες...»

Νιώθει, της είπε, πόσο άδικο είναι για κείνη όλα αυτά, νιώθει πως δεν μπορεί να κάνει κάτι ν' αλλάξει την κατάσταση. Το πήρε πια απόφαση πως, όσο και να προσπαθήσει, δε γίνεται.

Θα ήθελε να την κάνει ευτυχισμένη, να της δώσει πράγματα που ζητά, όμως δεν μπορεί, γιατί αυτή η ζωή που εκείνη θέλει, η ζωή που συνήθιζαν να ζουν, πώς να της το πει... δεν του φτάνει.

Αν συνεχίσει να ζει έτσι, θα τρελαθεί. Είναι ήδη

στα πρόθυρα της τρέλας, δεν το βλέπει; Ούτε στη δουλειά μπορεί να συγκεντρωθεί, ούτε στο σπίτι να ηρεμήσει, ούτε στην Ελένη να στηριχτεί. Υπάρχει κάτι μέσα του που νύχτα-μέρα τον τρώει, και θα φύγει.

«Το πήρα απόφαση, Ελένη, όπως και να σου φανεί, εγώ θα φύγω. Δε με χωρά άλλο το σπίτι, ούτε το γραφείο, ούτε η ζωή μας».

Δεν ξέρει πώς να δικαιολογηθεί, ούτε θέλει να δικαιολογηθεί, θέλει μόνο να της πει τι συμβαίνει.

Στριφογυρίζει και σκέφτεται εδώ και μήνες.

Όλο λέει πως θα του περάσει και πως θα ησυχάσει, όμως ούτε του περνά ούτε ησυχάζει, και στο κάτω κάτω δε θέλει και να ησυχάσει.

Προς στιγμήν, της είπε, σκέφτηκε να της φερθεί πρόστυχα. Να την προκαλέσει, να την εκνευρίσει, να την κάνει έξω φρενών και να τσακωθούν. Να βρει πρόφαση και να φύγει χωρίς πολλές πολλές εξηγήσεις. Ήταν μια αισχρή σκέψη, το ξέρει, γι' αυτό το αποφάσισε να της μιλήσει ανοιχτά όπως κι αν το πάρει.

Μπορεί να μην το καταλάβει και δεν μπορεί να περιμένει να καταλάβει αυτά που ο ίδιος καλά καλά δεν καταλαβαίνει.

Μη φανταστεί πως υπάρχει άλλη γυναίκα. Δεν υπάρχει. Δεν είναι έρωτας αυτό που τον παιδεύει. Είναι κάτι άλλο. Κάτι σαν δίψα ζωής. Ένα βουητό

πάνω από το κεφάλι του που τον τυραννά, σαν από άλλους κόσμους βουητό που πρέπει ν' ανακαλύψει.

Θέλει να ζήσει.

Επιτέλους να ζήσει κυνηγώντας τη ζωή από πίσω και παντού. Όσο είσαι πιο νέος, όλο λες «έχω καιρό» κι επαναπαύεσαι. Δεν μπορεί να το λέει άλλο αυτό γιατί το βλέπει, δεν έχει πια καιρό.

Θέλει να δοκιμάσει.

Να δοκιμάσει τι ακριβώς ούτε αυτός ξέρει να της πει.

Θα φύγει και στο δρόμο θα δει καλύτερα τι είναι αυτό που θέλει να δοκιμάσει.

Θέλει να ζήσει.

Η ζωή που κάνουν μοιάζει με τάφο. Η Ελένη όλο και περισσότερο μοιάζει με νεκροθάφτη. Της μιλά σκληρά, το ξέρει, πρέπει όμως να της μιλήσει. Στην κατάσταση που βρίσκονται μόνο η αλήθεια μπορεί να τους βοηθήσει, ας το καταλάβει αυτό.

Αυτή, της είπε, πάει κι έρχεται τραβώντας τις παντούφλες της μέσα-έξω, μέσα-έξω, χρόνια τώρα ήσυχη, γλυκιά, χαμογελαστή. Δεν αντέχει άλλο να την ακούει. Η ζωή δεν είναι πάντοτε ήσυχη, γλυκιά, χαμογελαστή. Δεν είναι αλήθεια αυτό που έχει στήσει γύρω του, είναι γλυκερό καταπότι· αργό υπνωτικό. Θα τον ταριχεύσει στο τέλος με τις πιτζάμες του και θα τον βάλει σε τζαμαρία στο χολ μαζί με τα μπιμπε-

λό της και με τα επάργυρά της τα καλογουαλισμένα.

Μπούχιση, της είπε, την ίδια ζωή, την ίδια δουλειά, τις ίδιες φάτσες. Ανάμεσά τους κυλά και θα κυλά πάνω σε ήσυχα νερά προς το θάνατο. Ακούγοντας πάντα τον παφλασμό από τις παντούφλες της, δουλεύοντας πάντα στην ίδια γελοία δουλειά, κοιτώντας εκείνο το καταραμένο ψωρόδεντρο έξω από το παράθυρο που ούτε λουλούδια ποτέ δεν έχει βγάλει.

Θα φύγει.

Τίποτα δεν τον κρατά εδώ εξόν από τις τύψεις του πως την εγκαταλείπει. Γι' αυτό της μιλά απόψε. Για να τον βοηθήσει, να τον απαλλάξει από τις τύψεις του πως την εγκαταλείπει, να τον βοηθήσει. Του χαλά τον ύπνο, του διαλύει τα σχέδια. Με την καλοσύνη της, με την υπομονή της, το χαμόγελό της. Έτσι που πάει θα τη μισήσει στο τέλος.

Ας τον βοηθήσει.

Ας του πει πως και να φύγει δε χάλασε ο κόσμος χωρίς αυτόν. Ας ψάξει κι εκείνη για μια ζωή άλλη, πιο ενδιαφέρουσα, πιο καλή.

Μα πώς μπορεί να τη γεμίζει αυτό το πράγμα, αυτό το ακίνητο νερουλό πράγμα που το λέει «ο γάμος μας», που το κορνιζώνει, το ξεσκονίζει, το βάζει σε άλμπουμ, το γιορτάζει κάθε χρόνο με τούρτες.

Πώς μπορεί κι επί χρόνια κάνει ακριβώς αυτό το πηγαϊνέλα χαμογελαστά κι αγόγγυστα...

Τον διαολίζει τελικά.

Τον διαολίζει και πρέπει να φύγει προτού χειροτερέψουν τα πράγματα.

Θα φύγει κι ας φάει τα μούτρα του. Ας μετανιώσει. Θα φύγει.

Να του περάσει τουλάχιστον ο καημός που θα φύγει.

Τώρα θα ζητήσει την κανονική του άδεια από το γραφείο, μετά την αναρρωτική, ύστερα μία άνευ αποδοχών και θα το τραβήξει όσο πάει. Στην ανάγκη θα παραιτηθεί. Στο διάολο το γραφείο.

Δεν μπορεί, της είπε, να της προσδιορίσει πόσο θα λείψει. Ίσως για λίγο, ή για πολύ, ή για πάντα. Ούτε μπορεί να της ζητήσει να τον περιμένει. Η ιδέα της αναμονής της θα τον καταπιέζει.

Αν κάποτε γυρίσει, αν ακόμα αυτή είναι εδώ, αν ακόμα τον αγαπά, αν κι αν, μπορεί να ξαναρχίσουν από την αρχή.

Δεν της υπόσχεται τίποτα.

Τον άκουγε με καρφωμένα τα μάτια στον τοίχο της. Προσπαθώντας να συνέλθει, να βρει την άκρη, να κρατηθεί. Δεν έβρισκε.

Δεν υπήρχε λοιπόν καμιά γυναίκα!

Δεν υπήρχε παρά κάτι που της μοιάζει με το τίποτα. Δίχως όνομα, δίχως πρόσωπο, δίχως αρχή και τέλος. Τη σύγκρινε λοιπόν με το τίποτα και προτιμούσε το τίποτα.

«Πες κάτι, Ελένη, πες κάτι...»

Δεν υπήρχε κάτι να του πει. Κοίταξε ξαπλωμένη τον τοίχο απέναντί της. Της έλεγε πως θα φύγει οπωσδήποτε. Πως τον γεμίζει ενοχές που θα την αφήσει μόνη, όμως, παρά τις ενοχές, αυτός θα φύγει. Κι ύστερα τι θα πει «μόνη»; Όλοι μας είμαστε, της έλεγε, παντού και πάντα μόνοι. Είτε δίχως κανένα, είτε πλάι σε κάποιον, πάλι μόνοι είμαστε. Ακόμα κι όταν σφιχταγκαλιαζόμαστε, δε γλιτώνουμε από τον εαυτό μας τον έρημο.

Το βουητό, της έλεγε, το βουητό πάνω από το κεφάλι του, από άλλους κόσμους, τον κάνει να χλευάζει όλα όσα έχει, τη δειλία του να τα εγκαταλείψει, ακόμα κι αυτή να εγκαταλείψει.

Τα βρομοβιβλία που διαβάζει του φουσκώνουν τα μυαλά, της έλεγε, τον αφανίζουν, τον μηδενίζουν και τον εκμηδενίζουν, μετράνε και ξαναμετράνε τη μετριότητά του, την ανημπόρια του.

Σ' όλα λίγος είναι. Στις καλοσύνες του, στις κακίες του, στις επιτυχίες του, στις αποτυχίες του, στις αγάπες του, στα μίσση του. Λίγος.

Στα βιβλία το βλέπει.

Κόσμοι και κόσμοι, περιπέτειες, πάθη, ζωές, κι αυτός κολλημένος στο κρεβάτι τους, πλάι στο καταραμένο ροζ αμπαζουράκι της, μόνο να τα διαβάζει, να τα φυλλομετρά. Ανάπηρος να κινηθεί, μόνο να φυλλομετρά την αληθινή ζωή.

Άκουγε αυτή για το αμπαζουράκι της, θυμήθηκε πώς το κέντησε, πώς το κέντησε... Κι άρχισε σιγά να κλαίει.

«Θα φύγω, Ελένη, και μην κλαις».

Της έλεγε πως δεν ξέρει πού να πάει. Πως δεν έχει καταλήξει, πως θ' αποφασίσει στο δρόμο.

Κάπου πρέπει να τον βγάλει αυτή η ιστορία. Κάπου που επιτέλους να αξίζει, που να μη μοιάζει με όσα κάθε μέρα, τα ίδια, συναντά, κάπου που να μην είναι ασήμαντο και λίγο.

Δε θέλει τίποτα μαζί του, το πολύ πολύ να πάρει το αυτοκίνητο κι ίσως κι αυτό κάπου να το παρκάρει και να συνεχίσει με τα πόδια. Ευπόλυτος αν γίνεται. Ευπόλυτος χωρίς τίποτε από τα περασμένα. Όλα τ' αφήνει σ' αυτήν. Το σπίτι, την τηλεόραση, τα έπιπλα, τα ηλεκτρικά, τα βιβλία, τα ρούχα του. Να ταξιδεύει! Ευπόλυτα ταξίδια. Να συναντηθεί με την αλήθεια του. Με τον εαυτό του.

Δεν ξέρει ακόμα πού να πάει.

Μπορεί να πάει κάπου που γίνεται πόλεμος και να πολεμήσει μαζί τους, μπορεί να πάει στην έρημο να καλογερέψει, μπορεί να μπαρκάρει σε εμπορικό, μπορεί...

Θα δει στο δρόμο τι τον τραβά πιο πολύ.

Δεν ξέρει καν κι αν θα καταφέρει να φύγει καθόλου.

«Γι' αυτό, Ελένη, μην κλαις. Δεν αντέχω να σε ακούω να κλαις».

Άπλωσε το χέρι του και της άγγιξε τον ώμο. Τη χάιδεψε και κάτι στο σώμα της σκλήρυνε κι αντιστάθηκε στο χάδι του. Αυτή η αντίσταση του προδομένου κορμιού τον συγκίνησε.

«Έλα, Ελένη μου, μην κλαις. Μπορεί και να μη φύγω τελικά πουθενά».

Έπεσε πάνω στο μαξιλάρι του και της γύρισε την πλάτη, κοιτώντας τον τοίχο απέναντι.

Έμειναν έτσι όλη τη νύχτα κι οι δυο, κοιτώντας τον τοίχο με γυρισμένες τις πλάτες.

Εκείνη το δικό της απέραντο και κρύο.

Σαν την παγωμένη νύχτα των πόλων. Να μην την ασφαλίζει πια, να μην την προστατεύει από τον άγριο καιρό του έξω κόσμου που τόσο φοβάται.

Εκείνος το δικό του απέραντο και κρύο.

Σαν την παγωμένη νύχτα των πόλων. Να τον πλάκωνει, να τον φυλακίζει και να τον κρατά μακριά από τον άγριο καιρό του έξω κόσμου που τόσο αποζητά.

Επεσε πάνω στο μαξιλάρι του και της γύρισε την πλάτη, κοιτώντας τον τοίχο απέναντί. Έμειναν έτσι όλη τη νύχτα κι οι δυο, κοιτώντας τον τοίχο με γυρισμένες πλάτες.

Εκείνη το δικό της απέραντο και κρύο. Σαν την παγωμένη νύχτα των πόλων. Να μην την ασφαλίσει πια, να μην την προστατεύει από τον άγριο καιρό του έξω κόσμου που τόσο φοβάται.

Εκείνος το δικό του απέραντο και κρύο. Σαν την παγωμένη νύχτα των πόλων. Να τον πλακώσει, να τον φιλακίσει και να τον κρατά μακριά από τον άγριο καιρό του έξω κόσμου που τόσο αποζητά.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 344 ΣΕΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ: 210 20 04 800 • FAX: 210 20 19 990
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΑΤ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ 07851

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ